

коёто раздмѣхъ, колкото отъ искренѣйшата приѣтелско перѡ са писале къ менѣ, твоёго приѣтѣла, който въ настоѣщее время живѣи въ странна землѣ: твоёто писмо колкото ма ѣ радостотворило и възвеселило, то ни ѣ възмѡжно, никакъ, да го състоѣтеленѣ представлѣ и испиша! Обаче то само казвамъ: зацѡ и отъ менѣ то сѣщото послѣдова (ѡкончаніе слѡва) пенѣже мѣдроствѣвамъ, каквѡто мѣдроствѣвате, и жалѣмъ, каквѡто желѣшъ, до совершитѣлното моѣ, скончаніе.

На приѣтелската ти любовь

Вегдѣшный дрѣгъ

П. К.

Тревожденный соучениче!

Премноѡ скорѣмъ за моѣта нѣмощь, и за многи дрѣги причини, отъ който днѣсъ ми стѣна припѣтствіе, за да не мога да дѣйда, въ оучилищито на слѣшаніето на днѣшното оученіе, на наѣката, оу който часъ щѣшъ приѣ малкото ми писмо, молимъ тѣ, да ми испровѡдишъ, на днѣшното чтеніе толкованіето, и вѣша словѣсность катѡ совершишъ, стори трѣдъ, и дейди до дома ми, за да ма посѣтишъ, и дасѣ поразговѡриме сами. За то въ чакамъ, съ велико желаніе, за дасѣ именѣвамъ всѣкогажъ.

Искренный твои соученикъ.

Д. П.